

boniterede Arealer. Som det oplyses i Anmærkningerne til Lovforslaget, er det jo en Bestemmelse, der er i Analogi med, hvad der finder Sted, naar Arealer, der indvindes fra Havet, blive skyldsatte, men jeg tror, at det ikke er rigtigt at sammenligne disse to Ting, idet, som jeg før har nævnt, Arealer, der ere indvundne fra Havet, tit ere af meget daarlig Beskaffenhed, medens de Arealer, der ere indvundne fra Søer, som Regel ere af saa god Beskaffenhed, at Jordbunden ligefrem sprækker af Fedme. Et andet Forhold kommer jo ogsaa til her at gøre sig gældende, idet naar en Indsø bliver udtørret, koster det aarlig en hel Del at holde Arealet afvandet, og det er selvfølgelig ganske rigtigt, at der bliver taget Hensyn dertil. Men hvis man nu reducerer Arealet og kun beskatter en større eller mindre Del deraf; alt efter den aarlige Udgift, som Afvandingen kræver, forekommer det mig, at man ret vel kan naa det Tidspunkt, da det heller ikke slaar til. Erfaringen viser jo, at der med Hensyn til saadanne side Arealer ad naturlig Vej tit naas det samme, som hurtigere vindes ad kunstig Vej ved Inddæmning og Udtørring ved Maskinkraft o. s. v., saa det vel tit kan være et Tidsspørgsmaal, naar det Forhold er til Stede, at store Arealer ville kunne inddrages under Kultur uden nogen videre kunstige Anlæg. Og det forekommer mig ogsaa, at selv om Afvandingen skal ske ad kunstig Vej, behøver det ikke at gælde for al Fremtid; paa Grund af Jordbundens Hævningsforhold eller de omliggende Arealers Udtørring kan det Tidspunkt ret vel indtræffe, da Arealet af sig selv uden større Bekostning vil blive dyrkeligt, og saa vilde det dog være urimeligt, om ikke hele Arealet var skyldsat. Jeg vil derfor henstille til Overvejelse for det eventuelle Udvalg, som faar Sagen under Behandling, om det ikke var mere praktisk, at hele det indvundne Areal bliver skyldsat, men at den Skat, der skulde svares, blev reduceret, saa at der blev givet en passende aarlig Lempelse i Skatten i Forhold til, hvad Afvandingen koster Ejeren, ansat for et vist bestemt Aaremaal ad Gangen. Det, tror jeg, vilde være mere praktisk, og det vilde jo ingenlunde være uigennemførligt. Og hvis denne Ordning blev truffen, vilde den Kalamitet jo aldrig nogen Sinde indtræffe, at vi stode over for det Tilfælde, at vi nu igen skulde skyldsætte og bonitere det samme Areal. Men, som sagt, det er jo Ting, der kan tales om i et Udvalg, og som jeg før har nævnt,

er jeg meget glad ved Lovforslagets Fremkomst og vil anbefale det til videre Fremme.

Scavenius: Jeg for mit Vedkommende kan ikke se rettere, end at det Forslag, som den højtærede Minister har forelagt os, i flere end en Henseende er et ret mærkværdigt Forslag. Naar der i Motiverne gøres en Sammenligning mellem Arealer, der ere inddragne fra Havet, og udtørrede Søer, forekommer det mig, at en saadan Sammenligning er aldeles uberegtiget. Over Havet og Søterritoriet har Staten Ejendomsret eller i alt Fald Højhedsret; ingen har nogen som helst Ret til at bemægtige sig nogen som helst Del af Søterritoriet uden Statens Indvilligelse, og det er derfor en naturlig og selvfølgelig Ting, at Staten kan sætte de Betingelser, den vil, for at miste eller opgive sin Højhedsret over en vis Del af Søterritoriet. Ganske anderledes forholdet det sig med Søerne. Søerne ere privat Ejendomsret underkastede, de ere for en stor Del allerede optagne i Matrikullen, ganske vist med Taksten 0, eller ogsaa kunne de blive optagne deri. Det kan umulig gøre nogen Forskel, om de tilfældigvis i Tidernes Løb ere blevne optagne eller ikke. Hvad skulde saa altsaa nu egentlig talt berettigede, retfærdiggøre den Skyldsætning, som her foreslaas? Ja, man kan sige: Hele den bestaaende Matrikulering er ikke særlig tilfredsstillende. Siden Matrikuleringen kom, ere Søer blevne udtørrede, Kær udtørrede, Moser opdyrkede, Heder og Landstrækninger ere enten opdyrkede eller tilplantede med Skov. Alt det har fremkaldt Værdier, som ikke staa i noget Forhold til Værdien, som var til Stede, den Gang Matrikuleringen blev foretaget. Heraf kunde man jo nu slutte — jeg slutter det ikke deraf — at der burde foretages en ny Matrikulering. Jeg tror imidlertid ikke, det er den Vej, man skal gaa, jeg tror, at Vejen tværtimod er den, at man søger at komme bort saa vidt muligt fra de gamle Hartkornsskatter, særlig til Kommunerne, faar dem fikserede, og hvad man saa dernæst vil tage af de faste Ejendomme, skal man tage paa en mere moderne og mere rationel Maade end gennem Hartkornsbekskatningen, som altid ifølge sin Natur er en uretfærdig Beskatning. Men saa kunde man jo sige: det kan jo være meget rigtigt, men alligevel kan der jo være saadanne Fejl paa enkelte Punkter i den nuværende Matrikel, som man kan og bør rette, og det er Tilfældet her. Ved Ud-